

'On the air'

La cosa és que d'uns anys ací uns quants mitjans de comunicació valencians generalment, més notícies que en publiquen o difonen. Notícia púnica, clar. És, només, una constatació sobre uns símptomes que no ara, entre altres coartades perquè tals coses no caben en aquestes columnes satèniques que culminen amb l'orografia d'un *chupa-chup* al ple, però que en algun moment convindrà sospesar i comparar amb altres episodis púnics amb els quals, la mà al foc, connectaran.

El preàmbul ve al cas perquè, de cos present encara la totèmica assemblea de Diaris Oficials de la Generalitat Valenciana (DOGV) sobre l'ofici, hi ha unes dades pel que fa a la professió que podrien servir a algú amb instints suïcides per a elaborar una ponència de més ambició, cas que l'invent tinga continuïtat, que ja no en té, i arruïnar-se el futur obsequiant la concurrència amb capítols que fa uns anys —vuit, o pràcticament nou, per posar un cas— eren no només denunciabls, sinó també reprovables.

El fet és que els que decideixen Ràdio 4 de la *Comunidad Valenciana* a València, que no sempre són els que marca l'organigrama (però que tampoc tenen per què no ser-ho), han encetat —de fet, la continuen— una persecució maccarthista als periodistes que no sintonitzen amb la sintonia de l'e-

missora, és a dir, els que són independents de la doctrina hegemònica i crítics amb el precepte.

D'una banda, Jesús Sanz, professional de raça que fins ara tenia obligacions intermèdies en la jerarquia de la casa comuna de la radiofonia, coneixerà l'estatus ras. És el premi als valors que hem enumerat i als anys que ha dedicat a la transparència informativa. Al carrer, per tant, a buscar primera matèria, que posteriorment serà comissariada segons els cànon.

I de l'altra, ai, Toni Mestre, habituat a la persecució des de l'època del governador civil Oltra Moltó. Mestre, el primer a fer ràdio en català en èpoques que aparentaven més perill que la que corre, disposava fins ara d'un programa de quatre hores durant els matins dels dissabtes, probablement l'únic que no s'ajusta a les normes de Fabregat i Lerma i que entretenia alhora que impartia didàctica. El premi, de moment, consisteix a mantenir el programa, la durada i el dia, però en una franja horària distinta: la vesprada, moments en què no sent la ràdio ni la tia del director, que ja és dir.

És evident que els que vulguen prosperar no han de seguir els models de Sanz i Mestre. Ni aprofitar aquests materials.

Miquel Alberola

Tastaolletisme

1. Suècia. Aquesta setmana passada el Parlament suec ha decidit que el seu govern pot demanar l'entrada a la Comunitat Econòmica Europea. Amb això ja hi ha tres països trucant a la porta de Brussel·les: Noruega, Àustria i Suècia; tres països de l'EFTA.

Aquesta organització econòmica, fundada el 1959, es perfila, doncs, com el nucli d'ampliació immediata de l'Europa a 12.

Dels seus set estats originaris, un (Portugal) ja és dins la Comunitat, un més (Noruega) ja hi està admès però té paralitzada l'entrada a petició pròpia i dos truquen a la porta. L'any 1996, amb Noruega, Suècia i Àustria dins la CEE ja veurem clara la primera expansió de l'Europa unida: ocupar la resta de l'Europa abans occidental. Immediatament després es podrà començar amb l'Est. I amb tot això haurà quedat clar que *l'annus mirabilis* del 1989 no ha deixat res intocant. Els qui somiaven amb una confortable Comunitat de 12 estats homogenis ja poden deixar despertar-se.

2. Geòrgia. Aquesta setmana també, els georgians han decidit abolir l'autonomia de la regió d'Ossètia, un enclavament musulmà dins aquesta república cristiana del Caucas. El fet és greu per les conseqüències directes (Geòrgia té tres entitats autònomes dins seu i totes tres volen més autonomia. ¿Què faran? ¿Abolir-los tots?). I

també és greu perquè destapa la caixa dels trons de les republicuetes autònomes. Fins ara havíem sentit parlar de 15 qüestions nacionals a l'URSS. N'hi haurem d'afegir 36 més. Per cert, alguns diaris es dediquen aquests dies a vituperar el president georgià, tractant-lo fins i tot de

"Mussolini del Caucas".

Però l'Oriol Malló, el redactor d'aquesta casa que va anar a Geòrgia a entrevistar Gamsakhúrdia abans de les eleccions, diu que és una

persona molt poc explosiva. El seu pare, si serveix de precedent, era un intel·lectual finíssim poc donat a bronques. I segurament el que passa és que el nacionalisme georgià sí que és explosiu pels seus condicionaments geogràfics, ètnics i estratègics. Malgrat Gamsakhúrdia.

3. El Golf. Miren, i llegesquen la pàgina 43 i ss. Josep Morell, un autèntic *land rover* del periodisme, ha passat un parell de mesos tan a prop del Kuwait com ha pogut. Els resultats són les seues cròniques per Catalunya Ràdio i aquest paper. Ha tornat convençut que no hi haurà guerra. I si ell ho diu, més val mirar-s'ho al detall.

Vicent Partal